

46.4 Hv

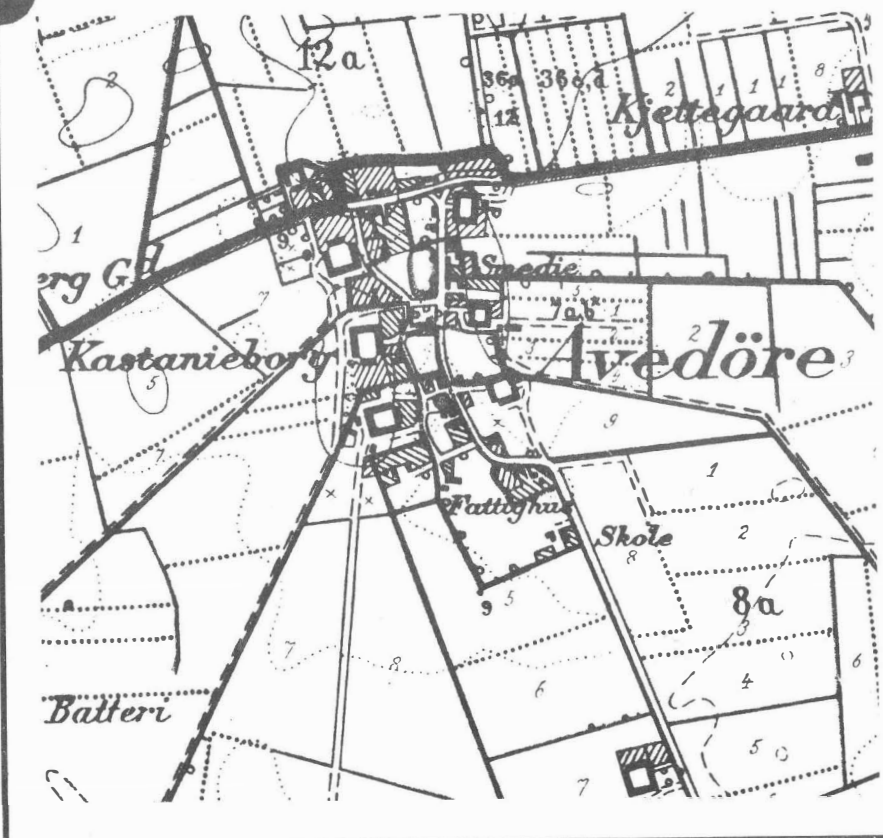
HVIDOVRE KOMMUNES
LOKALHISTORISKE ARKIV
Medborgerhuset

HVIDOVRE BIBLIOTEK

HVIDOVRE LOKALHISTORIE

Hvidovre Lokalhistoriske Selskab

4. årgang, nr. 2, sept.1986

LØSSALGSPRIS: Kr. 12.-

INDHOLD:

Efterårets arrangementer.....s.	3
21. oktober 1186. af Per E. Hansen	4
Bog om Roskildevej	14
OBS og meddelelse	15
Bagsiden	16

Forsiden: Udsnit af generalstabskort over Hvidovre.
Geodætisk Institut, 1:10.000. Omkring 1890.

HVIDOVRE LOKALHISTORIE, udgives af Hvidovre Lokalhistoriske Selskab, udkommer fire gange årligt og tilstilles medlemmerne af selskabet som medlemsblad.

Redaktion:

Poul Sverrild
Per. E. Hansen

EFTERÅRETS ARRANGEMENTER

Efter en lang sommerferie tager vi fat på en ny og forhåbentlig spændende efterårssæson.

Det bliver med de traditionelle tre møder og generalforsamling. Vi udvider dette efterår med to besøg på henholdsvis Byhistorisk Samling i Lyngby og på vort eget rådhus.

Det er vores håb i bestyrelsen, at i vil deltage talrigt.

Vi lægger ud i september med pensioneret brandinspektør, Erik Hasemann, som vil fortælle om sit liv og virke både på Lolland og i Hvidovre.

Oktobermødet kommer til at stå i 800-års jubilæets tegn. Dette møde holder vi sammen med biblioteket, og samtidig forestår arkivet en udstilling, hvor foreningen medvirker.

Mødet holdes på selve jubilæumsdagen, tirsdag den 21.10. klokken 19 i Medborgersalen, hvor arkivar Poul Sverrild vil tale om Hvidovres historie gennem de 800 år.

I november kommer pensioneret socialinspektør, Ludvig Rasmussen og taler. Her får vi en rigtig Hvidovreborger på besøg.

Ludvig Rasmussen er født i Hvidovre og har stort set haft hele sit virke her.

Det sidste møde i efteråret er generalforsamlingen, den må ikke glemmes.

Vinterens store succes med besøgene i de fire kirkesamfund

følger vi op med besøg på andre institutioner.

Her i efteråret har vi valgt at besøge Lyngby kommunes Byhistoriske Samling, som ligger på Lyngby Hovedgade nr. 2. Lyngby S-station ligger ikke langt derfra.

Her kan et begrænset antal deltage, så vi beder om hurtig tilmelding. De først tilmeldte kommer med.

Besøget på vores rådhus er det første i en række besøg på institutioner her i kommunen.

Borgmester Inge Larsen vil selv lede os rundt og fortæller om arbejdet i huset.

Her skal vi blot møde ved hovedindgangen mod Hvidovrevej.

Møderækkens data er følgende:
Sept. d. 27. kl. 14⁰⁰ på Eriboes Hvile, Lyngby Hovedgade 2.

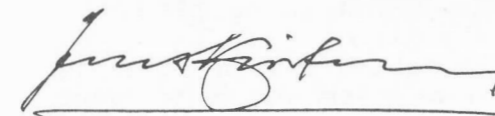
Okt. d. 7. kl. 19⁰⁰ Hvidovre Rådhus.

Okt. d. 21. kl. 19³⁰ Medborgersalen. Hvidovre i 800 år.

Nov. d. 10. kl. 19³⁰ Ludvig Rasmussen.

Nov. d. 24. kl. 19³⁰ Generalforsamling.

Med venlig hilsen
og på gensyn
på bestyrelsens vegne

21. OKTOBER 1186

Hvorfor blev paven i Rom blandet ind i sagen om gæbrevet, som kong Valdemar lod udstede til Absalon?

Hvor megen magt havde kirken dengang?

Hvor megen magt havde kongen?

Hvornår fik kirken indflydelse i Danmark?

Disse ting kan man få oplyst, når man læser SAXO GRAMMATICUS' Danmarks-kronike. I anledning af 800-års jubilæet, som Hvidovre fejrer i år, har jeg prøvet at blade lidt i bogen for at genopfriske den skolelærdom, vi fik om Absalon og tiden før ham.

Kristendommens tidligste historie her i landet begynder med Ansgar. Han kom til Danmark omkring 850 og forsøgte i Hedeby at få vikingerne til at lytte til budskabet om Kristus.

Den gik ikke.

Ansgar efterlod et par småkirker i Sydslesvig og måtte ellers give op.

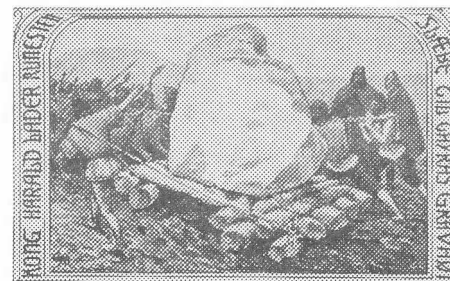
Vi skal 100 år frem i tiden, før vi hører om det næste forsøg.

Det var den tyske præst Poppo, der havde helt til at overbevise Harald Blåtand om Guds eksistens. Til kongens undren bar han den gloende jernbyrd uden at brænde sig.

Det var noget, der kunne bruges. En hær, der troede på denne gud, var jo uovervindelig. De kunne ikke komme til skade, hvis de ellers troede stærkt nok. Kongen selv endte sine dage med en pil i brystet afsendt af den skudsikre Palnatoke.

Vikingerne var fornærmede over, at kong Harald lod dem trække store sten sammen med stude. Det var måske ved denne lejlighed, Danmark fik sin "dåbsattest", Jellingestenene.

Cirka 75 år senere er tidspunktet, hvor Haralds barnebarn regerede det meste af Skandinavien og England. Det var Knud den Store (1018-35). Kongen omgav sig med datidens "rygklappere", der prøvede at smigre sig ind ved blandt andet at påstå, at Knud var den største og den bedste, og at han kunne byde over alt.

Det irriterede ham så meget, at han ved en lejlighed bad dem hente hans stol og placere den i strandkanten. Kongen satte sig og bød havet trække sig tilbage. Bølgerne plaskede ubekymret op om regentens fødder, hvorpå han rejste sig og udbrød: Det skal alle vide, at kun Gud den al-

mægtige byder over vandene, men kongernes magt er skrøbelighed!

Se nu var vi kommet så langt, at en regerende konge var overbevist om Guds eksistens. Der var nu gået cirka 200 år siden Ansgar.

Krigerne var nogle rå børster, og der blev fremdeles kæmpet flittigt og kløvet mange hovedskaller. Danmark mistede England og der var uro i Norge. De kristne konger rottede sig sammen og bekæmpede de mindre troende, og således er det en dag Knud den Stores nevø, Svend Estridsen, der sidder på Danmarks tron (1047-76).

Ved et gilde i Roskilde, Nytårsaften, udtalte nogle af gæsterne sig spottende om kong Svend. (Hvad siger man ikke, når man har fået noget i hovedet.)

Kongen var vred og lod de ubehagelige gæster dræbe ved deres morgenbesøg i kirken.

Da Svend senere arriverede, stod biskop Vilhelm i kirkens dør og spærrede kongen vejen. Kongens følgesvende foreslog at gøre kort proces med bispen, men Svend vendte om og gik tilbage. Det var klogt og ikke uden omtanke.

Kirken repræsenterede nu en magt, det kunne betale sig at respektere.

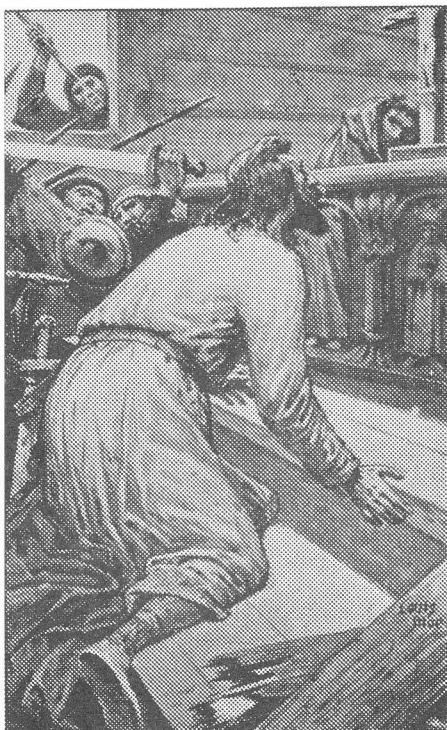
Det fortælles, at kongen kom alene tilbage, iført bodsdragt, og kastede sig på kirkens dørtærskel for at kysse gulvet. Bisp Vilhelm undlod at lyse kongen i band og forbarmede sig over ham og hans bodsgave (et halvt herred til kirken). Dette var indledningen til et langt og varmt venskab mellem de to.

Svend Estridsen var én af dem, der leverede flest konger til den danske trone. Ikke færre end fem sønner fulgte deres fader som konger.

Normalt siges det, at moderskabet til et barn er sikkert, medens der kan være tvivl om faderen. Her er det omvendt. Kong Svend var meget glad for damerne og havde forskellige mødre til sine børn, så lad det blive ved det.

Lad mig nævne de fem sønner, der kom til magten efter ham:

Harald Heen (1076-1080) den ældste søn.

KNUD DEN HELLIGES DØD

Knud d. Hellige (1080-1086) dræbt i Odense sammen med to brødre.

Oluf Hunger (1086-1095) naturlig død.

Erik Ejegod (1095-1103) død på Cpern.

Niels (1104-1134) dræbt i Sønderjylland.

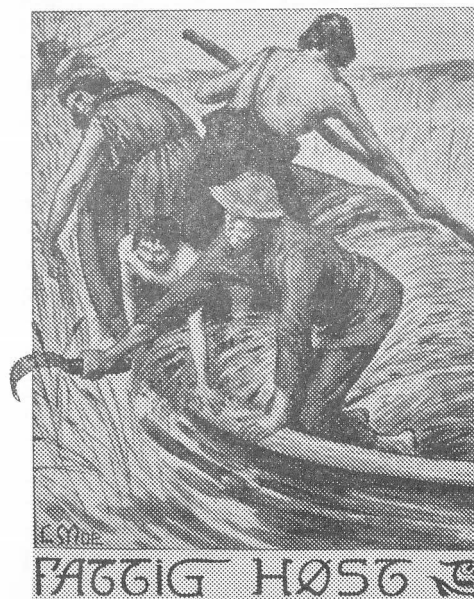
Harald fulgte som den ældste søn faderen på tronen men besad ikke den fornødne myndighed. Han overlod efter fire år kongemagten til broderen, Knud. Kong Knud havde planer om at tilbageerobre det mistede England og samlede en flåde i Limfjorden. den bestod af mandskab

dels fra Nørrejylland og Vendsyssel, dels fra Norge.

Det berømte vikingeblood kogte ikke så meget mere, og ydermere blev Knuds ankomst forsinket, så flåden var stærkt decimeret, da han endelig kom.

Det var fortrinsvis nordmændene, der var blevet tilbage, og kongen takkede dem for deres loyalitet men bad dem rejse hjem. Forehavendet var opgivet, men i stedet besluttede han, at vendelboerne skulle straffes. Det var en dårlig beslutning.

Jyderne var enige, og enighed gør stærk. Derfor kom kongen pludselig på flugt ned gennem Jylland og over til Fyn, hvor han søgte tilflugt i Albani Kirke i Odense. Her blev han truffet af et fjendespyd, medens han knælede i bøn foran alteret og blev dræbt.

ERIK EJEKOD

Nu fulgte ni år med misvækst og armod i landet. Den tredje broder, Oluf, sad på magten men kunne ikke udrette noget. Det er Guds straf for mordet på kong Knud, sagde folket.

Man måtte indse, at der var noget særligt ved Knud, og man bad derfor kirken lov om at op-høje Knud til helgen.

Tilladelsen blev givet, og nu fik han sit tilnavn og blev kaldt Knud den Hellige.

Da tiden var inde for Oluf, forlod han denne verden med tilnavnet Hunger.

Den fjerde søn i rækken blev Erik Ejegod. Det var en stor og stærk mand, om hvem der gik mange historier. Her følger blot een af dem.

Kongen fik engang besøg af en skjald, der hævdede, at han ved sit spil og sang kunne ændre psyken hos tilhørerne. Han kunne spille dem glade og lystige, sørgmodige og nedtrykte, og han kunne gøre dem vilde og blodige alene ved sit spil og sang.

Det ville kong Erik have en prøve på, men først, som skjalden krævede det, efter at alle våben var samlet og fjernet og bevogtet af to krigere. De skulle stå så langt væk, at de intet kunne høre, men dog se at gribe ind, om noget gik galt.

Skjalden sang og spillede. Mængden lo og grød, men til sidst blev musikken så vild og grusom, at kongen i vildt raseri sprang op og dræbte fire af sine hirdmænd. Man kastede sig over monarken og fik ham tæmmet

ved hjælp af dundyner og puder. Det var en nedbøjet konge, der vågnede op af sit traume. Han insisterede på at gøre en bodsrejse til Det hellige Land, og det selv om folket trygledede og bad ham om at blive hjemme. Han satte sine sønner i pleje hos Skjalm Hvide i Fjenneslev og tog med sin dronning ud på en rejse, ingen af dem vendte hjem fra.

Der gik et år før man i Danmark havde viden om Erik Ejegods død på Cypern. I 1104 blev den femte af Svend Estridsens sønner kronet som konge. Det var Niels (1104-1134). Der fulgte nu ca. 30 rolige år i riget. Kong Niels var sikkert ude over sin første ungdom i 1104, han ønskede sig et rart hjemmeliv og havde ganske få personer i sin hofstab. Han havde en søn, Magnus, der i det stille drømte om at skulle arve tronen efter

sin far. Det var måske meget rimeligt, men folket huskede endnu den ejegode Erik, og kastede deres lid på hans efterladte søn Knud Lavard. Han var blevet Jarl i Sønderjylland, men kaldte sig hertug efter tysk skik. Tilstedeværelsen af denne konkurrent til tronen, førte til mordet i Haraldsted skov, hvor Magnus under vennemaske dræbte Knud Lavard.

Knuds gravide hustru flygtede til Skjalm hvide's gård i Fjenneslev. Her residerede nu Asser Rig (Skjalm Hvide's søn og fosterbroder til Knud Lavard). Hun fødte her en dreng, som blev opkaldt efter fruens russiske farfar, Vladimir. Drengen kom til at hedde Valdemar.

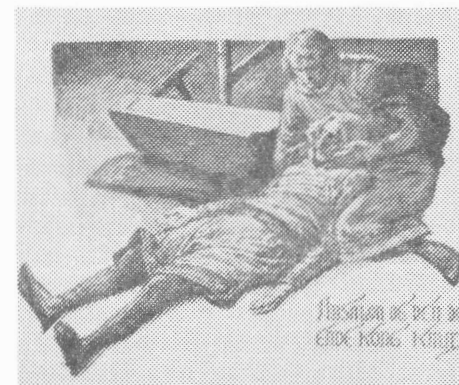
Da det ufine mord på Knud Lavard blev kendt, forlangte befolkningen en hård straf over magnus. Kong Niels landsforviste sønnen, som senere blev dræbt i Skåne. Kongen selv var så ufor-sigtig at rejse til Sønderjylland, hvor han blev genkendt og dræbt af ophidsede bønder.

Nu valgte man på tinge, en broder til Knud Lavard, det var Erik Emune (1134-1137). han regerede med en grusomhed, der endte med hans drab på Viborg ting. Den eneste, der her prøvede at forsvare kongen, var dennes søstersøn, han fik dog kolde fødder og blev i stedet udråbt som konge. (Erik Lam 1137-1146). Hans samvittighed kom sig dog aldrig oven på dette, og han endte sine dage som munk i skt.Knuds kloster i Odense.

Da Erik Lam gik af som konge, opstod der forvirring om hvem, der skulle være den efterfølgende. Der var umiddelbart to muligheder, kong Niels's sønnesøn, Knud (søn af Magnus) og Erik Emune's søn, Svend. Der var også en tredje mulighed nemlig Erik Ejegods sønnesøn, Valdemar (søn af Knud Lavard). I første omgang blev Knud valgt til konge i Jylland og Svend fik kongemagten på øerne og i Skåne. Desuden hjalp Svend sin fætter, Valdemar, at blive hertug i Sønderjylland. Valdemar opdagede dog hurtigt at man ikke kunne stole på Svend og lagde efterhånden sin sympati over på Knud. Således gik der 11 år med intern uro og borgerkrigstilstande. Imedens var der en helt anden fjende, som hærgede befolkningen ved de danske kyster. Det var Venderne, som altid havde været til besvær. De drog fordel af Danmarks dårlige tilstande og røvede og ihjelslog, så at store egne af landet næsten lå øde.

I 1157 blev de tre regenter dog enige og indgik et forlig. De delte endnu engang landet og denne gang fik Svend Skåne, Halland og Blekinge, samt Bornholm. Knud styrede på Sjælland, Fyen og de omliggende øer, medens Valdemar blev konge i hele Jylland. De skulle så fejre forliget ved et gæstebud i Roskilde. Ved denne lejlighed, viste Erik Emune's søn, Svend sit sande ansigt. Han forlod på et tidspunkt festen og sendte sine bevæbnede mænd ind i gildesalen, hvor de

huggede vildt efter de to medkonger. Kong Valdemar fik slukket lysene, men havde dog forinden fået et grimt hug i sit ene ben. Han slap ud og kom væk. Knud derimod fik et dødeligt sår og åndede ud i armene på Absalon, der i mørket troede han sad med Valdemar.

Her dukker så Absalon op i vores historie. Hvem er denne mand, og hvad gør han i Roskilde på dette tidspunkt?

Absalon var af Skjalm Hvide's slægt med aner langt tilbage i vikingetiden, også før Skjalm Hvide gav slægten sit navn. Det var høvdinge og jarler samt storkøbmænd, der havde ry for altid at støtte de danskes sag og være kongetro. Slægten ejede også store områder af Sjælland, som blev styret fra hovedgården i Fjenneslev. Det var her at Knud Lavard var opfostret med Skjalm Hvide's søn Asser Rig og det var her at Knud Lavard's søn Valdemar blev opfostret med Asser Rig's to sønner Absalon og

Esbern Snare. Vi kender alle historien om Asser Rig's overraskelse, da han vendte hjem fra krigen og så sin påbegyndte kirke fuldendt med to tårne, som et tegn på fødslen af de to drenge, Absalon og Esbern Snare. Det må bero på en fejltagelse, da der her ikke er tale om tvillinger, så enten har Asser Rig været hjemme på et lynvisit, eller ---.

Nu er Absalon blevet en kirkens mand og tilstede ved opgørets aften i 1157 i Roskilde. Han er bekymret for sin fosterbroders skæbne og tager hjem til sin fædrende gård, hvor han hører at Valdemar er i god behold. Det samme hører Svend og han giver ordre til at alle flugtveje skal sikres, bl.a. ved at ødelægge samtlige skibe, der var mulige transportmidler for Valdemar. Absalons moder og søster finder dog en fisker på Røsnæs, der er villig til at spille spillet overfor Svends mænd og påstå at han er tvunget til at afstå sit skib. Således slipper Valdemar væk og kan et par dage efter fremvise sine sår på Viborg Ting til stor forargelse for den fremmødte forsamling. Endvidere får Valdemar tid til at lade sig vie til afdøde kong Knuds søster og er således parat til at møde Svend's hær i et kæmpeslag på Grate Hede. Det er her at Svend møder sin skæbne i form af en jysk bonde, som hugger kongen ihjel og giver ham dermed navnet, Svend Grate.

Valdemar er nu enekonge og en ny tid kan begynde. (1157-1182).

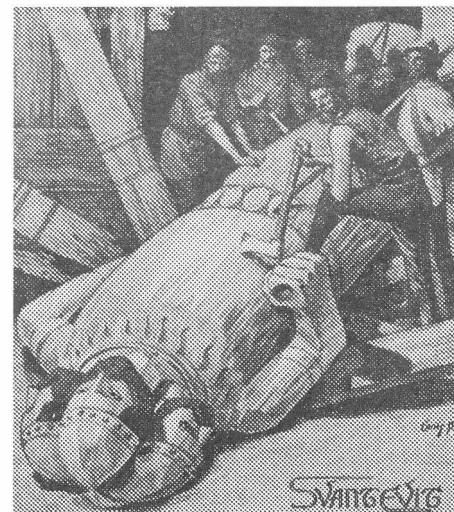
Kong Valdemar er en udpræget kirkens mand, og allerede året efter slaget på Grate Hede viser han sin taknemmelighed overfor Absalon ved, måske ikke helt efter reglerne, at være til stede ved udvælgelsen af en ny biskop efter biskop Assers død i Roskilde.

Der var tre emner plus Absalon ved denne lejlighed, og alligevel blev Absalon valgt til biskop med fuld enighed. Den mest krævende opgave, der

trængte sig på, var at sikre rigets kyster mod de utålelige vendere, der som sørøvere plagede vore farvande. Absalon havde held til at besejre en landgang ved Boeslunde Strand med kun 18 mand, men han var klar over, at fjenden skulle besejres på sit eget territorium, for at man kunne få en endelig fred.

Det viste sig dog, at borgerkrigen havde sæt dyb splid i den danske befolkning. Hæren manglede træning og disciplin, bønderne var mest interesseret i at passe deres marker, så større foretagender var dømt til undergang.

Absalons ukuelighed satte ham i spidsen for sagen, og det kunne ikke undgå at smitte af på kongen. I 1169 kom så angrebet på Rügen, der førte til indtagelse af Arkona og undergang for vendernes afguder med Svantevitt i spidsen.

Det var også kong Valdemars idé at indføre arvefølge til tronen. Belært af fortidens urolige år, hvor det var folket på tinge, der valgte den nye konge, indførtes nu i praksis reglen om kongens ældste søn som tronarving.

I 1170 indviede kong Valdemar Sct. Bendts kirke i Ringsted under overværelse af den største forsamling af prominente gæster man nogensinde havde set i Danmark. Her var kongen og hans slægt, landets stormænd, samtlige landets biskopper med ærkebiskoppen i spidsen, og almenen var rigt repræsenteret.

Ved denne lejlighed blev resterne af Knud Lavard (Valdemars fader) indsvøbt i silke nedlagt i et prægtigt helgenskrin. Det var meningen på denne måde at kaste glansen af helgenværdigheden over kongens slægt og dermed sikre styret.

I forholdet mellem kirke og konge havde man den opfattelse, at verden blev regeret i fællesskab, dog således at kirken tog sig af sjælene, medens kongen tog sig af kroppene.

Kong Valdemar efterlod mange synlige beviser på sin aktivitet. Lad os nævne Valdemars-muren i Sønderjylland af brændte teglsten, som netop i denne periode blev mere almindelige, bygning af et vagttårn på Sprogø, grundlæggelse af flere danske købstæder, Kalundborg, Nyborg og Vordingborg.

Meningen med alt dette byggeri var at befæste og sikre landet mod den fare fra søsiden, som

bl.a. venderne havde stået for. Samtidig sikredes på den måde, og også ved anlæggelsen af "Borg" ved Havn, forbindelsen mellem de danske landsdele fra Jylland i vest til Skåneland i øst.

I sommeren 1182 forberedte man endnu engang de efterhånden talrige togter mod venderne. Men kong Valdemar blev syg og måtte landsættes i Vordingborg. Her blev man klar over kongens dårlige tilstand og sendte bud efter Absalon, der hurtigt ankom og tog sin konge og barndomsven i skifte.

Kongen gjorde testamente og betænkte med rundhåndethed klostre og kirker og kirkelige stiftelser.

Den 12. maj 1182 døde så kong Valdemar den Store. Han blev gravsat i Skt. Bendts kirke i Ringsted, og man fortæller, at Absalon, der i kirken læste sjælemessen, var så bedrøvet, at tårerne løb over alteret, og gråden fik ham flere gange til at holde inde.

Nu overtog i henhold til det nye system kong Valdemars ældste søn, Knud (d.6.), magten.

Straks efter tronbestigelsen kom der bud fra den tysk-romerske kejser, Barbarossa, om, at han ønskede at se Knud ved sit hof. Barbarossa havde den opfattelse, at Danmark var et tysk len. Absalon bad sendebudet "pakke sig bort", for han vidste, at Danmark var i stand til at modstå et eventuelt tysk angreb. Kejseren lod sig da også fornærme og udrustede en pommersk flåde for at angribe den danske besiddelse, Rügen. Men her var Absalon hurtig og angreb i stedet de tyske forberedelser og udryddede fjenden.

Det blev indledningen til en storhedstid for danskernes magt i Østersøen, og kongen kunne smykke sig med titlen: Danernes og slavernes konge.

Det var i denne tid, Absalon lavede sit testamente og bestemte, at bispestolen i Roskilde ved hans død skulle have hans jordejendomme omkring det senere København, og herunder Hvidovre.

For at være sikker på, at senere magthavere i landet ville rette sig efter testamentets bestemmelser, blev den testamentariske gave konfirmeret af paven, der udstedte en kvittering for modtagelsen.

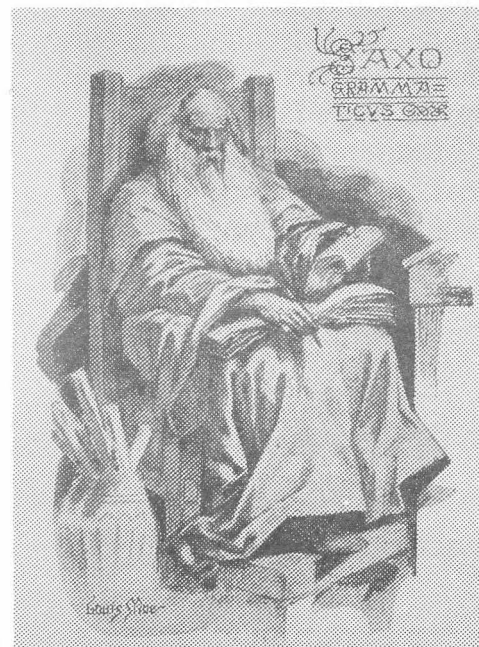
Og det er den kvittering, der er skrevet den 21.10.1186 i Verona, der er udgangspunkt for vores 800-års jubilæum.

Absalon døde i 1201 og blev begravet i Hvide-slægtens kirke i Sorø. Graven blev sidste gang åbnet i 1947 af Nationalmuseet og viste sig at indeholde et vel-

bevaret skelet af en kraftig og høj (179 cm.) mand. Han var altså på mere end én måde en stor mand.

Per E. Hansen

facia imp. e. l. o. a. r. r. o.
acerrimo nupiarū
frup. operatore s. l. i. a. r. d.
 cum ediderat
 emulo liberatus in gūgōe p̄m̄ium recepit.
 Eam q; sibi matrimonio copulavit. Ex qua
 puo post tpe gram filū sustulit. Cuius
h. p. a. r. a. r. o. u. n. i. u. m. e. x. e. m. p. l. i. s. r. e. s. p. o. d. i. t.
 mirifica in dōles ut paternas virtutes
h. e. m. p. l. e. s. g. r. a. m. p. o. u. p. a. r. t. e. n. e. u. n. i. u. s. e. x. e. m. p. l. a. d. e. p. u. r. t. e. n. s. c. o. r. p. s. a. n. i. b. u. s.
 redoluit ut proliis p̄carum nescita de-

putaretur. Corpis animiq; p̄stau-
 docib' p̄ditam adolescentiam ad-
 t̄ laudis.
 i glōrie cūmulum p̄duxit tantiq;
 udini eius a posteris tributum est
d. a. n. c. e. c. a. r. m. y. n. u. p. e. r. i. c. o. s.
 tullissimis danor' carminib; ip-
 abulo regia nobilitas censeatur.
 uid ad firmandas acceodas q;
a. c. c. i. e. b. a. t. c. o. n. d. i. t. a. r. e.
 tinet acerrima ingenij exter-

Udgiver bog om Roskilde Landevej

Egon Funch og Ejvind Tofte - to vestegns-borgere med stor interesse for det lokalhistoriske - udgiver i dag på Hefrovs Forlag bogen »Roskilde landevej« (80 sider illustreret).

Vi citerer fra bogens omslag:
»Den første primitive landevej mellem København og Roskilde stammer fra 1100-tallet. De skånske sildemarkeder og Absalons borganlæg ved Havn var blandt de faktorer, der nødvendiggjorde en direkte forbindelse mellem de to byer.

Som andre middelalderlige veje søgte Roskildevej at krydse vandløbene, hvor vadesteder lyttest kunne etableres, og på en betydelig strækning havde vejen derfor et helt andet forløb end nu.

I 1770'erne anlagde franske ingeniører en ny landevej, der stort set var som slået efter en

lineal, og som vakte samtidens beundring.

Vi slentrer på både den gamle og den nye vej og dvæler på de mere bemærkelsesværdige steder, ikke mindst kroerne. Undervejs hører vi om spændende begivenheder og møder kendte skikkelser som Absalon, Carl X Gustav, Corfitz Ulfeldt, Holberg, Carsten Niebuhr, Oehlenschläger, Louis Pio og Alberti - for blot at nævne nogle få.

Mange minder knytter sig til Roskilde Landevej. Om dem hører vi i denne bog...«

Vestegnen den 24.6.1986

OBS! RÅDHUSBESØG OBS!

Den 7. oktober 1986 klokken 19⁰⁰ indbyder vi vore medlemmer til et besøg på **HVIDOVRE RÅDHUS** hvor borgmester INGE LARSEN vil vise huset frem og fortælle om det politiske og administrative arbejde, der foregår her. Der vil blive serveret kaffe.

Tilmelding kan ske på tlf. 01 78 02 22 lok 226.

BEMÆRK, ingen yderligere meddelelse herom vil blive sendt til medlemmerne.

Hvidovre Lokalhistoriske Selskab

MEDDELELSE

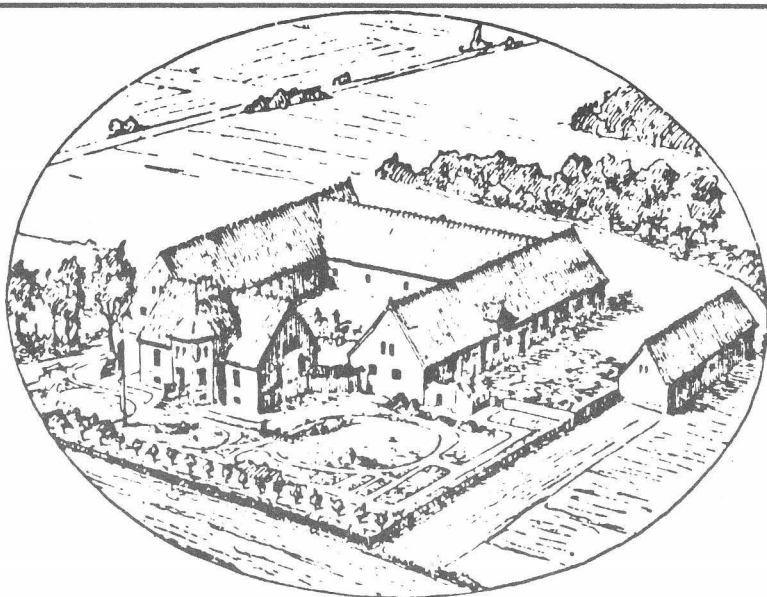

Atter i år indbød DANSK HISTORISK FÆLLESFORENING til årsmøde. Hvidovre lokalhistoriske Selskab deltog med to medlemmer af bestyrelsen, formanden Jens Kristensen og næstformanden Per E. Hansen. Årsmødets tema var denne gang "Fremmed i Danmark" og afholdtes i dagene 29.-31. august i Fredericia.

bag- siden

HAVARTHIGAARD
(Ældre Tegning)

HAWERHTI, HAVARTHI, HVIDOVRE

Hvidovres latinske navn, Hawerthi, genfindes i dag dels som navnet på en ost, dels som navnet på den gård i Øverød i Nordsjælland, hvor osten blev fremstillet i midten af

forrige århundrede.

At navnet findes her skyldes en fejllæsning af middelalderdokumenterne, hvor man fejlagtigt antog, at Hawerthi betød Øverød.